

ГЕРИ ДЕЧЕВА

амаантес
амЕнтес*

Художник на корицата: Даниел Де Луис

Илюстратор: Ирина Василева

Фотограф: Волфганг Красни

* От латински – Amantes Amentes – Влюбените са луди (б. а.)

Общуване 2018:

Miro98: *Zdr kvo staa*

Krasavica666: *Mi kvo da staaa. Ti?*

Miro98: *Stava. Na tebe kak sa ti cietetata?*

Krasavica666: *Golemi ti imash li si priatelka?*

...

Общуване 1930:

„Уважаема госпожо Шьовалие,

*Пиша Ви, за са се осведомя как сте и как е
уважаемата Ви майка. Завърнах се преди няколко дни
и ако вече не сте дали дума другиму, бих желал да
предложа да Ви придружа на градския бал с маски.*

Надявам се, че не съм закъснял.

Моите дълбоки почитания,

Искрено Ваш Етиен Солер“

1953

Изабела беше едно от най-красивите момичета в града. Не че градът беше голям, но все пак мъжете, местни и туристи, се обръщаха след нея с пламъче в очите, а жените я гледаха като змии.

Беше млада, на седемнадесет, едва завършила училище. Родителите ѝ имаха пекарна и тя им помагаше от сутринта до ранния следобед, когато годеникът ѝ, Адриан, свършваше работа и прекарваше времето до залез на разходка, на кино, по нейно настояване – на танци или просто говореха.

Изабела беше приказлива, капризна, суетна. Като всяка жена. Майка ѝ я беше научила, че една дама трябва да се „държи на положение“, подбираше тоалетите ѝ, казваше ѝ как да подрежда къдриците си, размахваше пръст, ако видеше гънка на роклята ѝ. Ето защо Изабела позволяваше на Адриан да я целува по устните само в много редки случаи. Една, така да се каже, добре въздържана фриволност.

Такива времена зоват към строг морал, нали?

Адриан беше странно момче, като майка си. Беше мълчалив, но винаги слушаше Изабела, докато говори, и помнеше всяка нейна дума – за киселата ѝ майка, за строгия ѝ баща, за глупавата ѝ малка сестра, която само искала да учи, за всичките нейни приятелки и коя каква шапка има, и коя си е ушила нова рокля. И винаги, докато я слушаше, Адриан правеше разни фигурки от тесто или парче глина.

После ги оцветяваше. Бяха смешни. Адриан я размиваше. И плашеше.

Всъщност фигурките му дори не бяха смешни и тя не ги разбираше.

Адриан имаше огромни честни очи с цвят на есенна зелена трева. Те стигаха чак до душата ѝ и тя винаги се страхуваше, че там ще види един доста невинен, но непоправим факт – Изабела не го обичаше.

Беше се съгласила да излязат преди две години, защото всички нейни приятелки имаха обожатели, а към нея никой не пристъпваше. Дали защото миришеше на мая и печен хляб, кой да ти каже? Или защото беше прекалено красива и момчетата се страхуваха, че не са достойни за такава прелест? Може би, може би. Красивите момичета често са самотни.

И понеже беше първият, който я покани, тя излезе.

И понеже беше първият който ѝ предложи брак, тя се съгласи и се сгодиха.

Адриан обичаше Изабела. Тя не беше толкова глупава, че да не го разбира. Но той обичаше и други неща, с което тя не се примиряваше. Не съвсем. Изабела беше от онези жени, които може никога да не облекат една рокля, но ако я изхвърлят и някоя друга я намери, и я облече, си я искат обратно – не го искам, но не искам и някоя друга да го има или иска.

Адриан обичаше да ходи из планините, да катери някакви глупави върхове, сокаци и чукари, да бърхти там и да се поти. Обичаше безрезервно и много силно майка си. Бяха странно семейство. Майка му безспорно беше красива, но около нея имаше една предпазна мрежа, като онези мрежи, които хората слагат, за да се пазят от насекоми, и колкото не пускаше хората до себе си, толкова и умееше да ги преценява.

Изабела се страхуваше от такива неща, защото кой иска някой да те погледне и да те прецени като празноглав. Иза-

бела знаеше недостатъците си. Но колко бе лесно да ги скрие от глупавите хора и колко по-трудно от хора, които имаха такива очи.

Баща му не беше там, никога не го бе виждала, но Адриан казваше, че бил изумителен мъж и обичал майка му до смърт, така да се каже. Бил свободолюбив.

Ето, ето точно тази дума не се нравеше на Изабела. Тя бе възпитана в изпълнителност, отговорност и да прави онова, което повеляват традициите.

Адриан бе твърде сложен за нея. А и никога не хвалеше новата ѝ рокля. Просто стоеше пред нея, гледаше я с очи като на голям дружелюбен бик, ръцете му, винаги топли, пареха малките ѝ бели деликатни пръсти, а тя се страхуваше от топли ръце.

Когато ѝ предложи брак, ѝ сложи онова пръстенче от сплетени малки тревички с една маргаритка отгоре. Изабела виждаше романтиката и се развълнува, но как щеше да каже после у дома, че годежният ѝ пръстен е едно красиво, но дребно цвете. При това повехнало.

Родителите ѝ разпитаха за семейството му, но никой не знаеше кой знае какво, защото се бяха преместили по тези места преди четири години и майка му не общуваше много-много. Продавала сладолед. Не би могло да се каже, че е престижна професия. Родителите на Изабела не бяха съгласни с брака, но дъщеря им ставаше почти на осемнадесет и ѝ беше време, а и бе едно гърло по-малко за тях, така че склониха.

Две години Адриан и Изабела останаха сгодени. Подготовката за сватбата започна година по-рано.

Изабела имаше безумно красива рокля. Адриан донесе плата – изящна коприна. Бяла, с бродирани бледи лилии като намазани с ванилов крем облаци. Воалът беше от тюл и пак рисуван, пак с тези лилии.

Изабела не харесваше лилии. Обичаше рози, но пък бели рози не са на късмет или...?

Два месеца преди сватбата в града дойде цирк. Изабела много искаше да отиде и да гледа опитомените диви животни, но Адриан не пожела. Срам, не срам, тя отиде с приятелка, но така и не намериха билети една до друга. За да не изпада в неловко положение пред съгражданите си, че е сама на цирк (а те наистина я гледаха странно), тя се обръщаше и махаше през пет минути на приятелката си, за да могат всички да разберат, че не е сама като някоя стара мома. Колко жалко, такова красиво момиче да отиде само на представление от такъв калибър!

Беше прекрасно, толкова екзотика, такава смелост да си сложиш главата в устата на лъва! Не ѝ хареса как бият животните, но веднага прогони греховната си мисъл. На всички им харесваше, значи беше редно и тя да ръкопляска.

Циркът беше италиански, но клоунът говореше перфектен френски. О, колко беше смешен! О, колко беше забавен и какви номера правеше! Всички се смееха със сълзи. Устата на Изабела се бе обтегнала от смях и се страхуваше, че червилото ѝ вече не е перфектно поставено. И когато накрая клоунът метна една роза и тя падна в скута на синята ѝ рокля, Изабела вдигна цветето, помириса го с обожание, след което се извини на възрастната пуританска двойка до нея, че било случайно и „аз съм сгодена и не познавам този човек“.

След представлението Изабела остана да чака Адриан, но той закъсняваше. Странно. Тръгна напосоки из караваните на акробатите, стиснала червеното цвете в ръка. Миришеше лошо – на диви животни, на тор, на спарени, сбутани едно в друго тела; чуваха се странни звуци. Печални. Но Изабела си каза, че вероятно животните са гладни.

Една от вратичките беше отворена и Изабела, с присъщото си любопитство, надникна. Там, пред огледалото седеше клоунът и махаше бялата маска от челото си. Беше свалил големия червен нос, а очите му бяха сини като дълбока морска вода. Виолетови дори. Само устата му беше усмихната. Очите му бяха празни. Не като преди малко.

Тогава я видя в огледалото, завъртя се и усмивката му беше пак блестяща и почти истинска.

– Аз... аз... извинявам се. Изгубих се и...

– Влез, навън е хладно вече. Нека се почистя и ще те изпратя до изхода.

„Лоша идея“, помисли си Изабела, но не го каза на глас. Нещо като че закачи думите на гърлото ѝ и те се обесиха там. Краката ѝ сами се покатериха по двойното стъпало.

– Много хубаво представление. Винаги ли хвърляте рози на момичетата? – попита кокетно тя.

– Не, тази беше за теб. Роклята ти е много красива. И русите ти коси са като слънце – каза бавно той и поклати глава. – Аз съм Жерар.

– Изабела – представи се механично тя, без да откъсва очи от неговите.

„Това е грешно, много грешно. Какво ще си помислят хората? Ами ако дойде някой?“

Ако някой я види? Ако Адриан я чака вече?

– Трябва да тръгвам... То... Приятно ми беше. – Тя се обърна и понечи да си тръгне, но той скочи като един от

онези дресирани лъвове и я стисна за ръката.

– Остани при мен, само тази вечер. Утре си отивам. Само тази вечер, утре ще се забравим, Изабела.

И тя остана. Може би защото беше така тъжен. Може би всички клоуни са тъжни. Може би защото никога досега не бе правила нищо грешно, нищо неморално, низко и грозно, а то така изкушаваше.

Жерар беше галантен, мил и много нежен. Изабела чувстваше неща, които никога не бе и не би могла да изпита с Адриан. Жерар се смееше. Той я размиваше. Разказваше ѝ случки и за първи път Изабела не изпитваше необходимост да говори. Устните му бяха усмихнати, очите – също, но някъде зад тях се виждаха бягащи сенки, страх, ужас дори.

Тя не попита.

Той не ѝ каза.

Зората започна да припълзва към хоризонта. Искаше да остане с него, да избяга с него, но знаеше колко е грешно, неприемливо.

Той не я помоли да остане, не я извика да тръгне с него, не ѝ обеща нищо. Просто я държа в ръцете си, докато звънчетата на първите млекари и разносвачи на вестници задрънкаха из улиците, докато часовникът на градската кула удари пет, а после – шест. И после – седем. Докато будилниците задрънкаха в заспалите домове, докато ромоленето на нежни дамски рокли и ароматът на палачинки не изпълниха въздуха. Камбаната. Тежки бавни удари.

Защо градските часовници бият така страшно? Сякаш предупреждават хората за идващо бедствие. Не могат ли да им измислят една хубава мелодия, а трябва да бият така

заканително и метално. Като за опело.

Товага Жерар я пусна и каза:

– Време е.

Тя кимна разочарована, обидена дори. Как я бе използвал само за една нощ! Облече синята си рокля, взе оклюмалата роза и излезе. Влюбена, с надробено сърце. Така, както тя бе разбила сърцето на Адриан.

Но човек не си избира в кого да се влюби, не избира и кога ще се случи.

На главната улица видя Адриан, седнал в малкото кафене до фонтана с парче глина в ръката.

– Аз... – започна тя и пристъпваше от крак на крак.

– Закъснях, прости ми. Предположих, че си отишла да спиш при приятелката си и не съм се отбивал у вас.

– Да, да, така направих. Беше късно и родителите ѝ ме поканиха.

Седна срещу него, краката ѝ трепереха, ръцете – също, лицето ѝ пареше от щастие и бездънно отчаяние. Той ѝ поръча кафе и кроасан и продължи да мачка глината, а тя започна по старому – разказа за цирка, за животните, за номерата на акробатите, за тоалетите на жените.

Той я слушаше и устните му се разпъваха в неговата си мистериозна усмивка.

– Клоунът беше толкова смешен. Виж, замери жената до мен с една роза, но тя ми я даде, защото беше със съпруга си и аз... аз... не идеше да я хвърля.

– Клоуните са най-тъжните хора на света – каза Адриан и ѝ подаде фигурката, която бе направил.

Тя я погледна и посърна. Беше сърце, счупено на две и забодено на клечка като захарно петле.

– Аз ще запазя другата половина и когато се оженим, ще ги залепим в едно – добави той и се усмихна с крайчето на устните си.

Беше толкова красив.

Толкова странен.

И докато говореха, слънцето бавно напичаше, хората се раздвижваха, магазините отваряха един след друг, собствениците се поздравяваха и раздаваха команди на чираците си. Вятърът галеше глезените на първите излезли на пазар домакини и подбутваше шапките на забързаните за работа господа. Деца се смееха. Някои плачеха. От цветарския магазин се чуваше тананикането на момичето, което нареждаше избухналите в цвят хризантеми.

И в цялата суматоха никой не чу един глух, далечен изстрел.

Никой не писа във вестниците. Никой не спомена нищо, защото собственикът на цирка искаше да запази реномето си. Прибраха набързо тялото на тоя глупав клоун и извикаха майка му и баща му да си го вземат.

След седмица, един ден преди сватбата, Адриан слезе от малкия прашен автобус, намери дома на родителите на Жерар, разказа им за него, колко велик актьор е бил и че се запознали някак съвсем случайно.

– Дали Ви е казал колко беше болен? Ние го молихме да се прибере, да си почива, но той не искаше, обеща след това турне – плачеше майка му, бършеше очи с бяла кърпичка, а баща му стоеше с поглед, забит през кремавото прозрачно перде, и гледаше към просналите се до безкрая лозя зад ниските къщи.

– Беше страхотно момче. Толкова млад. Но тъжен. Разказваше вицове, веселеше всички, а у дома се затваряше и

с дни не излизаше, не се хранеше, не искаше да говори с никого. После се оправяше. Лекарите казваха, че било депресия. Не знаем какво е било. Никога няма да разберем.

Адриан допи чая си, изяде от уважение една бисквита и си тръгна.

Минутка след това майката видя на масата една половинка от червено глинено сърце. Погледна през прозореца, но гостът им беше изчезнал. Половинката остана наредена над огнището. Дълги години никой не я премести от там.

Адриан се ожени за Изабела. Никога не я попита защо не е девствена. Никога не ѝ каза, че я бе търсил из караваните. Никога не ѝ каза и че я беше видял при Жерар, и че си бе тръгнал в мига, в който устните ѝ покриха неговите – жадно, както никога не бяха целували неговите.

Плодът на тази любов се роди. Тя беше поразително красиво дете. Адриан я обичаше като живота си.

Защото тя беше последното, което една отчаяна душа бе оставила след себе си. Последната му велика роля, само дете не беше роля.

Никой не знае защо Адриан бе отишъл да види родителите на Жерар. Може би защото е само книга? Може би защото понякога хората трябва да си задават въпроси?

Изабела не разбра нищо за съдбата на клоуна си. По-добре беше да го мрази, отколкото да тъгува. Или...?

2018

„– Приближи се до мен.

– Не мога, ще ме изгориш.

– Не, само ще те стопля. Обещавам. Виж колко съм топъл.

– Така е, хладно е. По тези места като че винаги е зима.

– И аз това казвам. Но поне и двамата сме с шапки. Ела, ела, да се стоплим.

– Аха! Искаш да ме използваш само за топлинката?

– Как да те използвам? От това и двамата печелим.

Продължиха да се джавкат още малко и накрая тя склони, беше ѝ толкова студено. И тогава почти изгасналият огън на фосфорното му калпаче опря в нейното и пламнаха.

Двете клечки кибрит горяха бавно, пламъкът се плъзваше по телата им, усукваше ги една в друга.

След няколко часа домакинята мина, видя овъглените тела на двете клечки, ядно ги забърса с парцала и извика:

– Абе, за вас запалки няма ли? – Метна въгленчетата в тоалетната и пусна водата, след което забърса отпечатъка от пръста си върху металното копче и се усмихна в огледалото.“

Мирабел седеше на ниското столче в залата пред киното и с настървение сложи точката на дребната история.

Обичаше да се заиграва с такива измислици. После се захвана да оцветява картинки на телефона си, а въображението ѝ си представяше сценария, ако едната клечка не се бе доближила до другата.

„Нямаше да има огън? Едната щеше да гледа как другата гори? Не е ли егоистично? Могат ли две клечки да говорят? Трябва ли да ида на психиатър? Какво правя тук? И Мирабел...? Мирабел? Кой иска да се представи с име като Милка? Като крава? Мирабел е някак по-внушително, по-естетично, не навява асоциации за виме“, помисли си и физиономията ѝ се вкисели още повече.

Но човек не си избира името, не си избира и маниите. Ето неделя е, вали и вместо да си седи под завивките, и да си чете книгата, се бе вдигнала на среща с мъж, от когото бе видяла само главата до врата (с шапка), а от петнадесетминутния чат бе разбрала, че е арогантен и агресивен.

Интересът ѝ към човешката психопатия я бе изкарал в студа, за да види за какво става дума. Със сигурност Мирабел искаше връзка, нещо, някой да запълва празнините, но покрай съвременните средства за общуване, които изпълняват успешно ролята на сводници в човешките отношения, се бе запознала с няколко отявлени психопати, един бисексуален и един изключително забавен и умен мъж, но той пък беше неопеганист и говореше с огъня, който трябваше да му подсказва каква трябва да е следващата стъпка в живота му. Ако не беше мъж, Мирабел би го нарекла Мелисандре, ама той не гледаше „Игра на тронове“.

Всъщност човешките странности бяха спрели да я учудват. Това, което никога не спираше да я изумява, обаче, бе защо все на нея се падаха хора, които се нуждаеха от медикаменти с рецепта.

Сега бе отишла на срещата по-рано и съвсем стратегически, за да види за какво става дума и на какво се основаваше арогантността на мъжа, който в чата спокойно ѝ бе предложил да пият кафе и как след кафето би желал една

„прекрасна свирка“.

Мястото беше оживено и дори да се окажеше някой двуметров безмозъчник, нямаше нищо страшно. Неделята не ѝ беше ден за падане на колене. Не и тази неделя.

Точно оцвети коронката около косите на принцесата в тези така успокояващи картинки в новото приложение на телефона си, което откри съвсем случайно, докато търсеше календара, получи съобщение от мъжа с глава и шапка, че идвал до няколко минути. Не му отговори, а заби отново поглед и се захвана да запълва номерцата с цветове по роклята на принцесата.

„Може би в някой друг живот съм била кралска особа и съм развила отвращение към корсетите?“ Но пък дългите рокли ѝ харесваха. Огледа прокъсаните си джинси и износените си кубинки. *„Е, като няма вече бални рокли.“*

След малко чифт обувки се спряха пред забития ѝ надолу поглед. Мирабел вдигна рязко глава нагоре, но не видя остатъка от тялото. После бавно спусна поглед надолу и в полезрението ѝ се появи голо теме. Обло и лъскаво, без шапката, с която се бе снимал на профилната снимка.

Седнала на ниското столче, Мирабел беше точно толкова висока, колкото беше мъжът в изправено положение. Отне ѝ време да осъзнае, че не беше нито клекнал, нито приведен. Не, не беше джудже. Беше просто много, много нисък и много, много объл.

Мирабел можеше да контролира повечето неща в живота си, всъщност и в този на другите, но това, което не можеше да контролира, бе изражението си. Представи си шока, разсякъл лицето ѝ, и моментално се опита да сложи любезна усмивка. Подаде ръка.

– Мирабел, приятно ми е – изчурулика и си помисли: *„Как по дяволите да стана? Та той ми е до малко над пъпа? Дали да не остана седнала, че да сме на една височина?“*

– Джоузеф – отвърна надменно той и я изгледа с онзи

поглед, с който фермерът търси най-угоената пуйка за Коледа.

„Ясно, Хосе Някойси, като му гледам мургавото теме.“

– Да идем да седнем да пием обещаното кафе? – подкани я той и Мирабел плавно се изправи.

Не, не беше висока жена. Със своите метър и шестдесет и осем си беше направо дребна. Но Хосе се отдалечи стратегически на метър и половина, за да не личи драматичната разлика във височината им, и тръгнаха към най-близкото кафене в мола.

Столчетата там бяха ниски, но на Джоузеф му се наложи да се покатери на едното, а тя неловко се настани на съседното. Той поръча доста неща с кафето, а тя си взе само едно лате, на което нямаше да се наслади заради дискриминацията срещу пушачите. Въртеше неловко запалката в ръцете си и си казваше, че размерът няма значение, че *„горкият; как, как да избягам; защо съм толкова отвратителна; кой знае през какво е минал, какви рани му е нанесла съдбата заради този... тази липса на ръст...“*

И вината продължи да я дави, да се чувства отвратителна, противна дори, да се опитва да бърше мръсното от душата си, но той заговори:

– Не им е хубаво кафето тук. Майка ми прави страхотно кафе. И готви превъзходно. Жалко, че си ходя у дома два пъти в годината.

И продължи да разказва за майка си, за рецептите ѝ, за дома, да маха с малките си ръце с още по-малки пръстчета. А Мирабел, вече простила се с чувството за вина, си представяше майката с тенджерата и черпака и как му кисне краката в солена вода, когато е настинал. Хосе... Джоузеф... или както там му беше името, беше поне на четиридесет и пет – малко напреднала възраст, за да говори основно за майка си.

– Каква връзка търсиш? – попита тя, колкото да спре монолог на Едип.

– Нищо специално. Добра свирка, да не се пречка в работите ми и силно кафе. Да се подчинява, да не е курва. Всички са курви.

В това нямаше нищо кой знае колко странно, ако в същия този миг Мирабел не си бе изтървала запалката и точно на фразата „добра свирка“ се бе навела под масата да си я вдигне, наблюдавайки как късите му крачета не могат да достигнат до пода и как ги клати, както правят малките момченца, но някак в опит да докоснат земята. Не беше смешно, не. Най-вече, защото тя се изправи рязко, фрасна си главата в ръба на мраморната маса, погледна самодоволното му лице и вече не можеше да се отърве от това болно видение.

„Накъде с тези къси крачета? Как? Кой? Кому?“

Просълзи се. От болката в главата, от напъните да задуши смеха си, от състраданието към едно доминирано от майка си дете, което не бе успяло да порасне, заради Наполеоновия му вид и комплекс, заради репликите му, които дочуваше като в сън:

„Всички са свине“.

„От другата седмица започвам работа, такава каквато искам.“

И: „Оставих пералнята в нас да пере“.

Представи си го: как не се налага да се навежда, за да извади прането от пералнята, и как протяга ръчички, докато простира ризите си и зеленото си пуловерче, сега опънало огромното му шкембе. И после го погледна в очите, и там видя само похот, надменност, предизвикателство, омраза към „свинете и курвите“.

Мирабел поиска сметката, а той не се бръкна да си плати закуската и силното кафе, каза че нямал дребни. Дребни? 30 кинта не са дребни.

На ескалатора той беше три стъпала зад нея и почти на нейната височина. Тялото му изглеждаше като огромен зелен балон. Преди Мирабел да хукне към метрото, той се

изправи на пръсти да я целуне по бузата, за което тя трябваше почти да падне на колене. Последните му думи я смазаха:

– Ще се обадиш, нали?

Тя се усмихна, благодари вежливо за кафето, което си бе платила. Той не ѝ благодари за закуската и кафето, което му беше платила. И тя хукна надолу.

През целия път в метрото се смя със сълзи. На другата сутрин той ѝ писа.

Джоузеф: *Къде ми е свирката тая сутрин?*

Мирабел: *Дух-дух.*

Мирабел реши, че е по-добре да свършиш в кенефа като двете клечки, защото, когато си на въглен, не знаеш, че си въглен, но поне преди това си горял.

2018

Докато Мирабел се занимаваше в общи линии с глупости, които ѝ отнемаха време, нерви и надежди, в една друга точка на картата съвсем неочаквано за никого, най-малкото за самия него, един мъж стоеше пред олтара и се питаше как е свършил снощи мачът.

Историята ѝ беше разказана от една жена на около осемдесет, която започваше да пие вино от девет сутринта в местното кафе. Една сутрин жената с много гerdани и грамадни обеци се приближи до Мирабел, която си пиеше кротко кафето със слушалките с не много кротка музика, и помолѝ да седне при нея. Заприказваха се. Казвали ѝ Маджик Адила и... нищо чудно. Мирабел намираше известни отклонения във въпросната Маджик Адила, но тя пък взе че се оказа умна жена, макар и леко алкохолизирана, но ѝ беше ден за откровения и Мирабел изслуша с интерес историята на майката на въпросния жених. Та, обратно към жениха...

Също така въпросният мъж пред олтара се питаше какво по дяволите става и защо Виви не отговаря на нито едно негово съобщение. Тази тенденция бе започнала преди няколко месеца и той така и не разбра защо.

Виви беше привлекателна жена, но не по онзи начин, по който са съблазнителни красивите жени. Не може да се каже дори, че беше привлекателна, а притегателна. Имаше някакъв ореол от мистериозност, какъвто малко жени но-

сят. В повечето случаи това се дължи на факта, че жените не знаят какво искат, а Виви беше от онези черни дупки, така да се каже, които изобщо не знаят какво искат. Беше удобно омъжена, имаше поотраснал син, почти в пубертета, строг, но справедлив съпруг и известна природна интелигентност, която създаваше впечатлението, че е умна.

Виви и Гюнтер се запознаха в един форум. Там започнаха едни закачки, после се оказа, че са в един град, излязоха на по кафе, той я заведе в малката си квартира, правиха потен и желан секс и той се влюби, понеже беше романтик по душа и също така много наивен.

Последваха седем години, през които Гюнтер бачкаше като куче, тя си седеше у дома да си гледа домакинството и да пере чорапите на мъжа си, но в свободните дни, бягаше при Гюни, както мило го наричаше след оргазъм, и му ревеше колко е нещастна и как подавала молба за развод, за да бъдат най-сетне щастливи заедно. Правеха планове за бъдеще, което очевидно само той виждаше. И чакаше тоя развод. Седем години го чака. Хората за толкова време опознават Тибет по филмите, но той чакаше.

Виви не беше умна, но за сметка на това беше хитра. Колкото и да ѝ бяха дотегнали чорапите и потниците на мъжа ѝ, все пак с Гюнтер щеше да ѝ се наложи да работи – перспектива, която ѝ се струваше нереалистична, защото не беше работила от четиринадесет години. Не се създава нова рутина така лесно.

И вместо да каже истината, Виви продължи да си взема редовния секс, да лъже двама мъже и да се радва на благините от две страни.

Един ден, преди няколко месеца Гюнтер ѝ каза, че наема нова къща, за да има място за нейните неща и за детето ѝ. И тя спря да се вижда с него. Не му вдигаше, не му говореше, изчезна от картата на света.

И тогава Гюнтер се напи на една сватба, ама се напи като свиня, и се събуди до жена, която виждаше за първи

път. Коя си? Защо си? Кому си? Това бяха въпроси, които се въртяха около три минути в съзнанието му, но не се наложи да пита, защото голата дама заговори:

– Знам, че беше пиян, затова се представям отново. Аз съм Силви, на тридесет и три. Не съм женена, не съм разведена, нямам деца. Видяхме се на сватбата снощи. Имам висше и съм умна. Живея при мама и тати, но мисля, че това няма да продължи дълго.

Тук той спря да слуша, отиде да повърне, изпрати я по живо и по здраво и след месец и малко получи новината, че Силви е бременна и с него или без него ще си роди детето.

Това го изправи пред огромна екзистенциална криза. След два дни успя да съчини отговора на съобщението ѝ:

Гюнтер: Честито.

Силви: Твое е. Ти като мъж какво мислиш да направиш по въпроса?

Гюнтер се обади на близка приятелка, Алберта, и ѝ сподели мъката си. Тя го посъветва да извика Силви на гости в града за няколко седмици, да я опознае и да види дали може да се измисли нещо.

Опознавателният период мина бавно и мъчително и Гюнтер не разбра много за майката на нероденото си дете, но после си намери топките, предложи ѝ брак, както правят почтените мъже и ето го сега: застанал пред олтара се потеше от водката снощи, задушаваше се като обесен с тази вратовръзка в цвят бордо и може би, може би именно заради примката около шията му неговото „да“ прозвуча като удавено в мъка по един весел и безгрижен живот в мизерната квартира с мизерната приходяща и винаги заминаваща си Виви, по изчезналото пликче с презервативи, по приятелите за по бира след работа.

Беше кратка, но напоителна сватба, последвана от теж-

ка семейна драма. Не, не се биеха, не си и говореха грубо. Всъщност изобщо не си говореха. Силви работеше, беше постоянно кисела. Той работеше, беше постоянно горчив.

Детето ли? Детето се роди здраво, растеше здравословно и попиваше от напрегнатото мълчание у дома.

Само бъдещето щеше да покаже, че една изпросена любов може да повлече след себе си толкова гадост. Едно алкохолизирано на единадесет години дете, една нещастна жена, един съсипан, смазан и нищожен мъж. Нито той, нито тя правеха секс (нито у дома, нито извън него) – битките на тихия фронт и студената война изцеждаха силите им. Силви заспиваше с усмивка, докато си представяше как го трови. Той заспиваше, унесен в хъркането си, и се питаше кога за последно бе изпитвал нещо повече от радост от закупените на промоция боксерки. Мечтаеше си как един ден ще има пари за нови гащи.

От цялата работа най-щастлива си остана Виви, която замени Гюнтер с Николас.

Беше поучителна история. Мирабел дълго мисли над нея и реши да си остане сама.

Какво стана с любовта ли? Любовта е като да караш със 180 по неравно шосе, знаеш, че всеки момент можеш да се обърнеш, но нарочно не си слагаш колана. Защото по-ужасен край е карането с каруца по прав и нагорещен асфалт, а от двете страни да гледаш едно и също равно поле без цветя и трева.

А някъде в маранята на хоризонта има върхове. Онези върхове, които си можел да завладееш или обладаеш, ако не си бил прост. Или тарикат. Или, ако не си доил мляко от две крави до осиране.